

זאב חפץ:

„אני שר רוקנ'רול עם כתבי-החוץ!“

אני יודעת שבשבוע שבו זאב חפץ, ראש לישכת העיתונות הממשלתית, עושה גלים בכל העיתונים בטענה שכתבי-החוץ חיים תחת אימת אש"ף, צריך לדבר איתו על העניין הזה. אבל אני בחרתי לדבר איתו על נושא אחר. חפץ הפך לאחרונה לפיזמונאי וכתב, ביחד עם איש-כוורת דני סנדרסון, שיר בשם „פיקששת“, המאיים להפוך לשלאגר נוראי.

זאב, אתה מחקיף מיקציע?

גו, אני רואה שעכשיו לא אוכל להסתיר עוד. או הסיפור הוא כזה: שני כתבי-החוץ ג'ון ברודר ומרקוס אלאיירסון ואני, נפגשים מדי פעם כדי לשיר שירים אמריקאיים, בעיקר רוקנ'רול משנות התמישים והשישים, שירים שגדלנו עליהם.

בקיצור, מרקוס סיפר לי שהוא מכיר את דני סנדרסון, ושדני רוצה לבוא לשיר איתנו. אמרתי: לא בא בחשבון! הוא כוכב והוא יבוא לשיר סולו, ואנחנו נעשה לו את הלהיט-הילה? מי צריך את זה? לא עור לי. או סנדרסון הגיע, והסתבר שהוא סופר-נחמד ובכלל לא עושה מעצמו עניין. בקיצור, התיידדנו.

יום אחד אני חוזר מביקור עם ראש-הממשלה בארצות-הברית ודני אומר לי: אתה יודע לכתוב שירים? אמרתי לו שאני חושב שלא. אבל כדאי לנסות. או ניסיתי. כתבנו יחד חמישה שירים והקלטנו אותם.

אתה שר?

בשניים אני שר סולו ובאחד אני שר עם דני. הוא הציע שנתרגם את אחד השירים גם לעברית. תירגמנו רק את השם: I BLEW IT ל„פיקששת“, וכתבנו שיר אחר על אותו נושא זהו.

מוציאין בעיניך להיות פיזמונאי?

אני לא פיזמונאי. אני רחוק מזה. מה שמוציאין בעיני מאור-מאוד זו האפשרות לעשות מוסיקה. בלי דני לא הייתי חולם על מיקצוענות.

אגב, אם הזכרת כתבי-החוץ כאנשים שאתה שר איתם, אני דא יכולה שלא לשאול אותך. גם עכשיו, אחר שהתקפת אותם בעיר תינות, הם שרים אתך?

לא התקפתי אותם בעיתונות. התקפתי את אנשי אש"ף המאיימים על חייהם, המכניסים אותם ללחץ. אני מיוודד מאוד עם כתבי-החוץ ולא כולם אנטי-ישראלים ולא כולם כותבים בנמיה ביקורתית. אלא בהזדהות מלאה. הבעיה היא שלהם ולנו יש אויב משותף — אש"ף.

מיכה רייסר:

„שחקן של מונדי נתן לי את המחזה!“

כל העיתונים עסקו השבוע בפרשת חבר-הכנסת מיכה רייסר ו„המשיח“ — מחזהו של יוסף מונדי, העומד לעלות על קרשי תיאטרון „הבימה“. רייסר טען, שכחבר ועדת-החינוך, האחראית על תקציב התיאטראות, עליו לבדוק אם אין במחזה סכנות לאומיות. אגב, גירסתו הראשונה של המחזה מומנה בכספו של מי שהיה שר-החוץ של הלח"י, המיליונר הנון-קונפורמיסט הילל קוק. פניתי לרייסר ושאלתי אותו:

מה בעצם רצית מהמחזה של מונדי?

אחד השחקנים המשתתפים במחזה, שהוא במיקרה איש ליכוד — למרות שאת ועמיתייך אינם מאמינים שיש כאלה — העיר את תשומת-ליבי למחזה, והציע לי שאקרא אותו.

מה הוא אמר לך על המחזה?

לא אמר שום דבר, רק שרצוי שאקרא אותו. המזכירה שלי הרימה טלפון להבימה וביקשה טכסט של המחזה. אמרו לה: בהחלט. למה לא. אחרי כשעה אמרו לה שאין יותר טכסטים, בשלב זה התערבתי בשיתה וביקשתי שיחפשו בארכיון. אמרו: נשתדל. אמרתי חודה רבה. הטכסט לא הגיע אלי מהבימה. לכן הישגתי אותו בכוחות עצמי. קראתי ושמתי נקודה.

האם שוחחת על המחזה עם מונדי?

אני לא מכיר אותו. מעולם לא החלפתי איתו מילה. למחרת, באופן לגמרי מיקרי, התקיים בוועדת-החינוך דיון בנושא קיצוצים בתחום התרבות. פגשתי שם את שמואל עומר, מנהל הבימה, שאמר לי: אני עומר. אמרתי, נעים מאוד. הוא שאל: קיבלת את הטכסט של המשיח? חשבתי שהוא צוחק עלי. איזה טכסט? מעולם לא קיבלתי את הטכסט מהתיאטרון. למרות שהתיאטרון דורש שאני אאשר לו כסף בלי לדעת על מה ולמה.

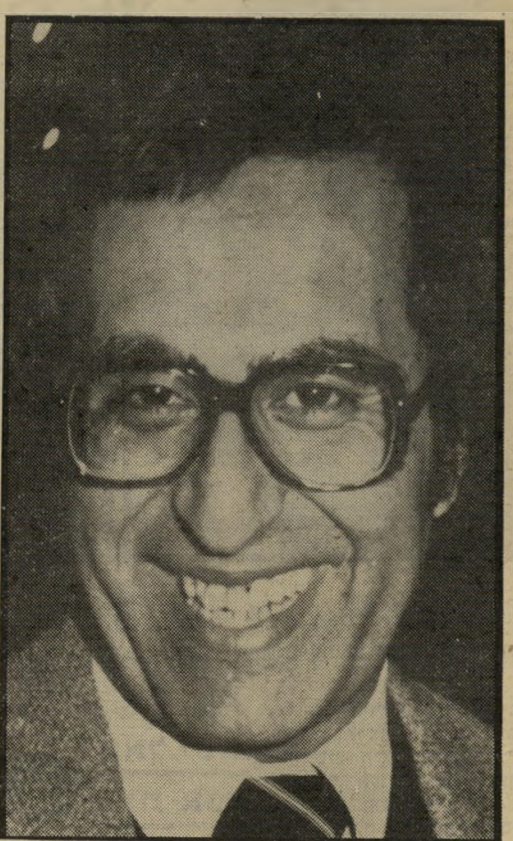
מונדי רץ לאיזה עיתונאי והם החליטו להגוג במיסגרת המאפייה השמאלנית, ולזעוק: שומו שמיים! איך זה שהאדון מיכה רייסר מבקש לקרוא טכסט של מונדי! יותר מזה, שמואל עומר בחוצפה נוראית, עוד העז להזמין אותי לפרמיירה של ההצגה.

תגך לפרמיירה?

לא תודה. אם אהיה מעוניין לראות את המחזה אקנה כרטיס.

אחרי שקראת את המחזה, מה דעתך עתו?

אני לא מתיימר להיות מומחה. קראתי את המחזה כצרכן-תרבות ובהבנתי הלא מיקצועית לא מצאתי בו עניין. אבל בתיאטרון הבימה מצאתי ועוד איך מצאתי. בכלל, אני רוצה בהודמנות זאת להודות למונדי ולכל יתר העיתונאים על הפירסום הנפלא שהביאו לי. תגידי לי את, איפה הייתי מקבל שעת שידור-טלוויזיה לולא מונדי וחבר מרעיו?

משה שחל:

„זה כמו להצדיק רצח מתוך רחמים!“

בכל פרשת ההדלפה של השר שימחה ארליך והאשמותיו של חבר-הכנסת משה שחל, לא יכולתי שלא להשתחרר מההרגשה שבעצם מגיע לארליך פרס נובל לשלום. לולא ההדלפה שלו, אם אומנם היתה, היינו עלולים להיות כעת בעיצומה של מילחמה. שאלתי את ח"כ שחל:

אם אומנם הדליף השר ארליך כי עומדת לפרוץ מלחמה, הרי שעשה בכך את הדבר הנכון בזמן הנכון. מדוע אם כך אתה מנגח אותו?

אני לא דן את העניין לפי האספקט הזה. השאלה היא לא מתי תוצאת ההדלפה — שהיום היא מוצאת-חן — אלא עובדת ההדלפה, שעלולה להיות מחר חמורה. אני לא מבין: שר הדליף מידע ביטחוני והממשלה עוברת ועל כך לסדר היום. איפה נשמע דבר כזה? זה כמו שחבואי להצדיק רצח, כי הוא נעשה מתוך רחמים. זה לא תופס, ואינו משנה לגבי העובדה כי שר הדליף ידיעה ראשונה במעלה, ואיש אינו עושה דבר בעניין זה.

ובכל זאת, אם אומנם הדליף, עשה בכך מעשה-החסד.

אני לא מנגח את ארליך על כי עשה מעשה-חסד. אני מנגח את העובדה שהדליף, ואם אומנם המילחמה נמנעה בגלל שהוא מנע אותה, הרי שההדלפה לא היתה נחוצה. למרות שהוא יכול להגיד שמגיע לו צ"ש, כי הוא מנע מלחמה, אני טוען שההדלפה היתה מיותרת יותר מזה. ההדלפה היתה מסוכנת.

העיתונאים המעורבים בדבר הכחישו שארליך הדליף.

יש ידיעה בהצופה מה-12 בפברואר. העיתונאי שאול שיף כותב בה: „כותב שורות אלה מחזיק מידע מוסמך שאינו ניתן לעירעור כי ההדלפה הראשונה אל מחוץ לכותלי הממשלה יצאה מפיו של שר המייצג את הליכוד.“

אתה כאמת מאמין שאם אומנם היה מחליט ארליך להדליף, הוא היה מרליף דווקא ל„הצופה“?

מה זה משנה לאיזה עיתון הדליף? הידיעה קיימת וזו עובדה.